

Шрѣза носѣтъ и оустныте (вѣрните) сама себе си.
 И като а видѣ тѣтко и, много се разлютилъ, и
 сакалъ да а оубіе, и оставилъ а да се мѣчи, и бѣ
 даде на едногò орача неговъ лютъ, да а той мѣчи,
 да мѣ е като роуина, да работи наитѣжки работы,
 и зема а той грѣвий селанинъ, и даваше и най-
 тѣшки работы да работи, и бѣше а много, а бла-
 жѣннаа Евфѣміа тѣрпѣше сѣчките вѣди и неболи,
 и благодарѣше бога: и когато а бѣше, а она се
 затвара, и се молила Богѣ, да а ѡцвѣрсти да
 тѣрпи докле е жива, тѣа мѣки, оу сѣка ношь се
 молила Богѣ повече. оу това мѣченіе тѣрпѣла сѣдмь
 години, и тѣа, кой а видѣли колко была хѣбава,
 а послѣ грѣзна, сѣчки те а жалѣле. оу вечерь рож-
 дества Христѣва, кога вечерялъ той слый человекъ,
 она ѡишла въ ахѣратъ скрѣшома и се молила Богѣ
 и мыслила каквѣ се воплотѣлъ сынъ Божій, и ста-
 нѣлъ заради насъ человекъ. И той слый селанинъ
 не видѣлъ Евфѣміа да мѣ стои предъ него, кога
 вечера, а той земѣлъ една джвенѣца голѣма, за
 да а бѣе, и видѣлъ свѣтъ голѣмъ, и се оуплашилъ
 да не гори ахѣро, и кога дошелъ близѣ, видѣлъ
 това, што не бѣлъ достѣинъ да види. И видѣлъ
 царѣца небѣсна съ много а̀нтели, коа то оутѣша-
 вѣше свѣта Евфѣміа, и и рече: тѣрпи мѣжествен-
 ны лкѣезнал моа дѣерко, за това мало мѣченіе,
 кое то тѣрпиши за лкѣовъ сына моего, ще да се про-
 славиши за негѣ вѣчно на небеси, и ще да найдешъ
 вѣнци, кой то никогашъ не оубѣхнѣватъ, и да се оу-
 вѣриши, зашо ще да ти давамъ вѣчно благо: вѣди ѡ
 сега цѣла и здрава каквото и пѣрво ѡ сила сына мо-
 его. Това като видѣ селанинъ, тѣрепѣлъ отъ
 страхъ. И выкнѣлъ домашни те си, и сѣчки те видѣ-
 ли пресвѣтаа царѣца небѣснаа, и а̀нтели те: и видѣ-
 ли Евфѣміа, зашо има носѣтъ си и оустны те си
 здравы. Паднаха сѣчки те на земаа та, помежо